Dilluns 27 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,25-37): En aquell temps, succeí que un doctor de la Llei s'aixecà per temptar-lo, dient: «Mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?». I li digué: «En la Llei, què hi ha escrit? ¿Com hi llegeixes?». I ell, responent, digué: «Estimaràs el teu Déu amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces i amb tota la teva ment, i el teu proïsme com a tu mateix». I li digué: «Has respost rectament; fes això i viuràs». Però ell, volent justificar-se, digué a Jesús: «I qui és el meu proïsme?» (...).

El meu "proïsme"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, al centre de la història del bon samarità, se'ns planteja la pregunta fonamental de què cal fer per tal d'heretar la vida eterna. Jesucrist es remet a la Bíblia, la resposta de la qual és indiscutible. Però el tema deriva envers una qüestió pràctica, d'ambigua dilucidació en aquell temps: qui és el meu proïsme?

Davant una pregunta tan concreta, Jesús respongué amb aquesta paràbola... I apareix el samarità, que no es qüestiona fins on arriba la seva obligació de solidaritat ni tampoc quins són els mèrits necessaris per tal d'assolir la vida eterna. Succeeix quelcom molt diferent: se li trenca el cor i ell mateix esdevé el "proïsme", per damunt de qualsevol consideració. Aquí la pregunta canvia: no es tracta d'establir qui és o no és el meu proïsme entre els altres. Es tracta de mi mateix.

—Senyor, ajudeu-me a ser una persona que estima, una persona de cor obert que es commou davant la necessitat de l'altre. Aleshores trobaré el meu proïsme, o millor dit, serà ell qui em trobi.